

KÉT HÉT EGY NOVELLA 2020-21

5-8. osztály

Szeretettel üdvözlünk mindenkit újra, vagy éppen először a
Békés Városi Püski Sándor Könyvtár gyermekkönyvtárának
felső tagozatosoknak meghirdetett játékán!

Ha versenyeztetek már velünk a **Két hét egy mesében**, akkor ismerős lesz a játék. Ha nem, akkor próbáljátok ki most! És reméljük, régi résztvevőket is üdvözölhetünk újra!

A játék során 6 alkalommal kaptok egy történetet, novellát, gyermekregény részletet amit elolvastok. Majd az olvasottak alapján egy feladatlap kérdéseit kell megválaszolni. Igyekezzetek szépen, egész mondatokat írni. A saját szavaitokkal megfogalmazott választ is elfogadjuk és a szövegből kimásolt megoldást is. De a kérdéseknél pontosan le is írjuk, hogyan válaszoljatok.

Majd a kitöltött feladatlapokat le kell adni a városi könyvtár gyermekkönyvtárban. A beadásra két hetet kaptok majd, (mivel akkor adjuk majd a következő feladatlapot).

A vetélkedő 2020. novembertől- 2021. februárig tart majd.

Ha elmaradtatok bármelyik fordulóval, azt **a játék végéig BÁRMIKOR** pótolhatjátok. A 6. forduló után a válaszaitokat értékeljük és pontozzuk. Mivel ez mégiscsak **egy verseny**, a végén a kapott pontok alapján felállítunk egy rangsort. De minden versenyzőt megjutalmazunk majd, aki legalább **4 feladatlapot kitöltött** és eljuttatott a gyermekkönyvtárba.

Jó olvasást, izgalmas történeteket és jó feladatmegoldást kívánunk!

Jolcsi néni és Éva néni
gyermekkönyvtárosok

A feladatlapokat letölthetitek a www.bekesikonyvtar.hu oldalról.

2020.november 2.

név: iskola: oszt.:

KÉT HÉT EGY NOVELLA

2020-2021

5.-8. osztály

1. forduló

Jean-Claude Mourlevat: Jakabak

ifjúsági regény (részlet)

[Budapest]: Vivandra Kiadó, cop. 2019

Illusztráció: Rofusz Kinga

Sziporkázó humorral teli, igazi energiaturbó „emberi” történet, amelyben sok mindent megtudunk barátságról, szerelemről, magányról és életkedvről.

1) Milyenek a Kecsekemberek? Mit tudtál meg róluk?

.....

.....

.....

.....

2) Hogy nevezik el a lányokat és a fiúkat Kecseországban? Írd le, mi lenne a Te neved Kecseországban!

.....

.....

.....

.....

- 3) Melyik szereplőre gondoltunk Jakabakra vagy Samubakra? Írd a nevük alá a vonalra annak a mondatnak a betűjelét!

JAKABAK

SAMUBAK

.....

.....

- a) „Nem kellett kottát tanulnia.”
- b) Zenész
- c) Szépecske szerelmes belé, amióta meglátta két évvel ezelőtt.
- d) Szerelmes Szépecskébe, amióta meglátta
- e) „Harmonikázik, és ő viszi a második szólamot, ha van.”
- f) Igen szép, hosszú csontos szarva van.
- g) Tavasszal összeházasodik Szépecskével.
- h) „... nem mer szerelmet vallani, és csak telnek a hónapok, az évszakok, és az évek.”

- 4) Hogyan képzelte el Jakabak a további életét Szépecskével a mosóházi találkozás előtt?

.....
.....
.....
.....
.....

- 5) Miért határozott úgy Jakabak, hogy világgá megy?

.....
.....
.....
.....

- 6) Milyen dolgokat csomagolt össze a bánatos kecske az útra? Húzd alá a helyeset!

harmonika	bádogcsajka	bendzsó	gyufa	vihargyújtó
tarisznya	bicska	takaró	párna	szerszámok

Következő (2.) feladatlap: 2020. november 16-án, hétfőn
A feladatlapokat letölthetitek a www.bekesikonyvtar.hu oldalról.

Jean-Claude Mourlevat: Jakabak
[Budapest]: Vivandra Kiadó, cop. 2018

Illusztráció: Rofusz Kinga
Fordította: László Kinga

*Kinek dedikálom:
Meee, hát az én Kedvecskémnek
és a két gidámnak, természetesen!
J.-C.M.*

1. FEJEZET

Nos, ez a történet Kecseországban kezdődik. A jókedv és vidámság országában. A Kecskemberek nem bonyolult lelkek. Mit szeretnek? Nyáron nagy szalma-
kalapban dolgozni a mezőn, télen tizenöten körbeülni az asztalt egy finom káposztaleves mellett, és jót falatozni. Továbbá egész évben imádnak mulatozni. Hét közben keményen folyik a munka, de szombatonként hihetetlen bulikat rendeznek a falvakban. Mindenki a közösségi házként is használt csűrbe igyekszik, táncol és mulat hajnalig. Öröletes mókamesterek.

Kecskeországban a fiúk neve *-bakra* végződik: Hannibak, Samubak, Hubak, Özsébak, Boldibak, Berszibak, Atibak, Robibak, Mirkobak, Mókabak, stb. A hölgyek és kislányok névéhez meg hozzábiggyesztk, hogy *-ecske*, és kész: Cseppecske, Szívecske, Kedvecske, stb.

Aki bennünket érdekel, őt Jakabaknak hívják. Zenész. Attól a pillanattól kezdve tudni lehetett, hogy zenész lesz, amikor az első bendzsóját magához szorította. Nem kellett kottát tanulnia. Egyszer végighallgat valamit, és lejátsza. Tisztán. Több mint százötven dalt tud kívülről, lassúkat és gyorsakat, mindenfélét. Csak megmondjátok neki a címet vagy az első mondatot, ő pedig már éneklis végig. A kedvence egy balada, a *So long, it's been good to know you...*

Ami azt jelenti, *Viszlát, örülök, hogy megismertelek benneteket*, vagy valami ilyesmit. Ezt a dalt az esték végén szokta énekelni, amikor a táncosok már teljesen kimerültek, mert egyfolytában ugráltak, mint a mexikói ugróbab¹, az énekesek végképp berekedtek, és a sör

már ködbe burkolta az elméket. Lassú szám, inkább olyan melankolikus.

– Na, idefigyeljete, befejezésképpen a barátommal most még eljátsszuk a *So long...*-ot, aztán mindenki sipirc az ágyba! – szolt Jakabak egy szalmabála tetején ágaskodva.

A szóban forgó barát Samubak. Harmonikázik, és ő viszi a második szólamot, ha van. Születésük óta elválaszthatatlanok. Sülve-főve együtt vannak, együtt csentek cseresznyét, egy padot koptattak az iskolában, de legfőképpen együtt zenéltek. És aztán hirtelen, együtt váltak felnőtté is. Két igazi bakkecske serdült belőlük, szakállal az állukon, és két szép szarvval a megfelelő helyen. Főleg Jakabaké igen szép, hosszú és csontos.

– Nézd ezt a hórihorgast! Nem tud mit kezdeni a karjaival – somolyogtak a többiek, amikor elhaladt mellettük.

A velük egykorúak már mind megházasodtak, egyik a másik után. Ők nem.

– Ugyan Jakabak, válassz végre már magadnak egy menyasszonyt! Lecsúszol az összesről, hahaha... – csúfolódtak a pletykás öregasszonyok.

¹ A mexikói ugróbab a Sebastiana fa termésének tokja. A mexikói sodrómoly ebbe rakja a petéjét. A kikelt hernyó a mag belsejében mozog, időnként a fejét a héjfalba üti, amittől a mag aprókat ugrik.

Jakabak hagyta, hadd mondják. Füttyült a megjegyzéseikre. Szép kis meglepetést tartogatott nekik. Nemes bosszút. A meglepetése egy csodaszép kis gida volt, aki két évvel ezelőtt érkezett a környékre.

– Nagyon helyes az új kicsike – füttyültek utána a fiúk.

– Ja... nem rossz... – hebegte pirulva Jakabak, amikor a véleményére voltak kíváncsiak. Merthogy bolondul érte a szerencsétlen. Amint meglátja, összegabalyodnak a szarvai, félrenyel, azt sem tudja hirtelen, hogy is hívják.

Öt másodperc sem volt, hogy tekintetük találkozott, de ennyi idő bőven elég, hogy elmondják a lényeg: tetszem neked, tetszel nekem. Szépecske fekete szemében aranyló kis csillagok vannak. De az is lehet, hogy nincsenek, és ezek az aranyló csillagok csak Jakabak szívében léteznek. Lehet, hogy csak kitalálja őket, mert szerelmes belé. Ő meg viszontszereti. Lát-szik, hiszen jóformán sose néz rá. Amikor többen vannak, mindenki máshoz beszél, csak hozzá nem. Ez már csak elég bizonyíték, nem?

Jakabak nem mer szerelmet vallani, és csak telnek a hónapok, az évszakok, és az évek. Nem fél a visszatapasztalástól. Egyáltalán nem. Attól fél, hogy Szépecske

igent mond. Amikor erre gondol, egyszerre lesz lelkes és rémült. Fújtatni kezd. Cseng a füle. Úgyhogy inkább vár még egy kicsit. Végül is ráérnek.

Egészen addig a nyár végi délutánig. Épp egy szekér kerekének abroncsát szerelte fel az unokatestvére pajtájában. A lány habozva közelít felé:

– Szia Jakabak, zavarlak?

A szerszámok kiesnek Jakabak kezéből, a fejét bevágja a szekérroldalba, bummm!

– Nem, dehogyis... Én... épp a kerék szekerét szereltem, akarom mondani a szekér kerekét.

– Beszelnünk kell! Egy fontos a dologról.

– Fontosról?

– Igen. Tudod mit, holnap elmondom a mosóház-nál, reggel kilenc körül. Nem lesz ott senki. Nyugalomban leszünk, a mosónők csak később jönnek.

– Rendben, ott leszek.

A lány mosolyog:

– Akkor holnap, Jakabak.

– Viszlát, holnap, Szépecske.

A lány elment. Jakabak szerszámjai szanaszét hevernek a lábánál. Nézi a kulcsokat meg a fogókat, és olyan érzés fogja el, mintha Szépecske szétszedte volna őt, és azután rosszul rakta volna össze. A lábait

a kezei helyére. A fejét fordítva. Néhány lábujja is hiányzik.

Aznap este nem tud elaludni. Mintha részeg lenne. „Nyugalomban leszünk”, ezt mondta. „A mosónők csak később jönnek. Beszélünk kell...” Szépecske szavai egész éjjel ott kavarnak Jakabak fejében.

Másnap a mosóház felé vezető ösvényen hevesen vert a szíve. Majdhogynem fáj, a mindenit neki! Felvette a tiszta nadrágját meg a vasárnapi kockás ingét, pedig csak kedd volt. Beparfümözte magát, de úgy érezte, borzalmasan büdös lett, úgyhogy bő vízzel leöblítette. Aztán megint fújt magára, most kevesebbet. Kifésülte a szakállát, összekócolta, újrafésülte. Viaszzal kifényesítette a szarvait. Elképzelte, mi történik néhány perc múlva, meg az azt követő napokon, hetekben, években.

Képzletében a következőképpen játszódnak le a dolgok: A lány már előbb megérkezett a mosóházhoz, és a lapos kövön ülve türelmesen várja őt. Mögötte repkénnyel befutott öreg fal. Mosolyog, és int neki, hogy üljön oda mellé. Csaknem egymáshoz érnek. Hallani a friss víz halk csobogását.

– Köszönöm, hogy eljöttél... félttem, hogy nem fogsz.

Hogy nem jön el! Mit nem képzelsz ez a Szépecske! Kézen állva, egy lábon szökdelve, rákjárásban vagy a hátsóján ugrálva is eljött volna. A lány haboz belevágni a mondandójába. Egy ágacskát pörget az ujjai között. Ő meg vár. Aztán a lány elhatározza magát:

– Szóval, Jakabak. Én... én szerelmes vagyok...

– Nahát... és... kibe?

– Hát természetesen beléd... ne játssz az ostobát... te is tudod...

– Igen... nem... én...

– Az első pillanattól kezdve, amikor két évvel ez előtt megláttalak ... amikor megérkeztem... első látásra beléd szerettem... Te persze nem szeretsz engem... ami nagy kár...

– Dehogynem, Szépecske! Dehogynem! Én is szeretlek... annyira szeretlek, hogy... nincsenek is rá szavak... legalábbis én nem ismerem őket... én...

Innentől kezdve minden reggel titokban találkoznak a mosóháznál. Ülnek a repkényes előtt, csókolóznak és terveket szőnek. A jövő nyáron összeházasodnak. Jaj, nem, az túl sokára lenne! Akkor inkább tavasszal! Igen, tavasz elején. Óriási mulatságot rendeznek! És szó se lehet róla, hogy Jakabak zenéljen, éppen eleget játszott másoknak. Most őt fogják ünne-

pelni, neki gratulálnak, őt ölelgetik. Szépecske, a nagy szerelme ott áll majd az oldalán, és egy fél pohár rozétól kissé kipirult arccal mosolyog. Természetesen lesznek gyerekeik is. Tizennyolc. Vagy inkább tizenhét. Nem, mégis inkább tizennyolc. Majd eldöntik, pontosan mennyi, ha eljön az ideje. És ír majd neki dalokat is. Az elsőnek már meg is van a címe: *Little Stars*, a szemében lévő csillagok miatt.

Így képzelte el Jakabak a dolgokat, miközben lefelé haladt az úton.

És most lássuk, hogy történnek valójában: A lány már előbb megérkezett a mosóházhoz, és a nagy kő mellett állva várja őt. Mosolyog, megköszöni Jakabnak, hogy eljött, hellyel kínálja maga mellett a kővön.

– Szóval, Jakabak. Azért kértem, hogy gyere ide... nos, el kell, hogy mondjam neked, hogy... én szerelmes vagyok...

– Nahát... és... kibe?

– Hát Samubakba... ne játssz az ostobát... te is tudod...

– Ó!

Ez alkalommal Jakabak nem hullik darabjaira, mint tegnap, amit egész szépen sikerült helyrehoznia.

Csak a szíve ugrik ki a mellkasából, és hullik a nedves füre, a lábai elé. Putty!, mondja a szív, aztán nem mozdul.

– Nem... nem tudtam... És régóta szereted?

– Az első pillanattól kezdve, amikor két évvel ez előtt megláttam ... amikor megérkeztem... első látásra belészerettem...

– Ó!

– De nem merem neki megmondani. Az az érzésem, hogy nem érdeklém őt. Azt hiszem, nem tart szépnek.

– Jaj, dehogyis! Ne mondj ilyet... ellenkezőleg, nagyon is szép vagy, esküszöm, Szépecske... te... én...

Jakabak hebeg-habog, nem találja a szavakat. Szépecske szipogva folytatja: – Szóval, arra gondoltam, mivel te vagy a legjobb barátja...

– Hogy beszélhetnék vele...

– Pontosan! Ó, Jakabak, megtennéd ezt értem? Egész életemben hálás lennék.

A lány megfogja a kezét, szorítja. Ő megígéri neki, hogy megteszi. Hát persze hogy! A lány feláll, és elmegy. Ő ott marad ülve. Úgy érzi, mintha tizenkét tonna lenne, és soha többet nem tudná felemelni a fenekét erről az átkozott, lapos köről.

Amúgy az aranycsillagok tényleg ott vannak Szépecske szemében. Láttá őket, nemcsak kitalálta.

Samubak és Szépecske a tél kezdetén jegyzik el egymást. Tavasszal összeházasodnak. Magától értetődik, hogy Jakabak a tanú, ki is lenne más? És zenél, egyedül.

– Nem gond öregem, játszom én kettő helyett is!

Valójában nem kettő helyett játszik és énekel ezen az estén, hanem inkább öt helyett. Soha ilyen féktelenek nem látták. A teremben zilált ruhában, a szalmabálája tetején olyan hangulatot csinál, hogy majd leomlanak a falak. Túl sokat iszik. Túl hangosan nevet. Az éjszaka végére csak pár barát marad.

– Gyerünk, Jakabak, befejezésül eljátszod nekünk a *So long*-ot?

– Nem, hulla vagyok, hazamegyek.

Megöleli Samubak barátját. – Sok boldogságot kívánok neked, öregem, örülök az örömödnék...

Aztán Szépecskét is megöleli, aki a fülébe súgja: – Mindent köszönök.

– Nincs mit – dűnnyögi, és hazaindul.

Alig várja, hogy hazaérjen, és kisírhassa magát. Nem is sír, egyenesen bömböl! Bele kell, hogy fúrja a fejét a párnájába, hogy ne hallatszódjon el tíz kilo-

méterre. A szeméből, az orrából, de úgy érzi, hogy még a füléből is ömlenek a könnyek.

Eldöntötte. A szerelmi bánat nem tréfa. Aki azt mondja, majd elmúlik, az viccel. Neki aztán ne meséljenek már zöldségeket! Csomagol. Nem hosszú a lista: a tarisznyája, egy bádogcsajka a kajának, a bicskája, a vihargyújtója, egy takaró, némi harapnivaló és a bendzsója.

Hajnalban, a kihalt faluban összefut Öregecskével, egy idős kecskével, aki igencsak meglepődik, hogy ilyen korán kint látja, főleg egy buli másnapján.

– Már fel is keltél, Jakabak?

– Igen... járok egyet.

– Ilyen korán? Alig világosodik... meg fogsz botlani a gyökerekben.

– Ne aggódjon, nagy! Csak a gyengék törődnek az idővel.

Felgyorsítja lépteit, elhalad a mosóház előtt, de nem néz arra, továbbmegy. Hogy biztassa magát, dúdolni kezd:

So long, it's been good to know you...

So long, it's been good to know you...

Viszlát mindenkinek, örülök, hogy megismertelek benneteket. Indulás, barátom!

2. FEJEZET

Jakabnak az az ötlete támad, hogy vándorútra megy, és többé nem is tér vissza. Ez talán eltereli a gondolatait.

Kelet felé indul, a felkelő nap irányába.

Az első napokban még felismerik.

– Holà, Jakabak, hova indultál?

Hazudozni kezd.

– Az unokatestvéreimet látogatom meg, épp most szült... Egy idős nagynénimhez megyek, aki beteg... Különleges magokat szeretnék vásárolni...